

1953

9/3 61: 1. beh. af f. t. l. om Statsbanepersonalets Sygekasse.

1954

[Peter Larsen.]

hensyn til enhedstanken unægtelig bliver en lille smule gennemhullet i det lovforslag, der her er til behandling. Som nævnt skal Statsbanepersonalets Sygekasse bestå, men loven herom skal tillempes, så at den kommer til at ligge på linje med den nye sygekasselov. Der er enkelte undtagelser, som jeg kort skal omtale.

Den første er, at den ikke kan have bidragydende medlemmer, altså C-afdelinger, som de almindelige sygekasser, hvorimod man med hensyn til selve rettighederne — sygehjælp og hjælp under forskellige former — vil tilstræbe, at satserne stort set bliver ens. Det samme gælder adgangen til at opnå dagpenge, både den såkaldte frivillige sygelønsordning og den såkaldte tvungne. Her har man altså fulgt kassens ønske om en ligestilling. Jeg har i og for sig lidt svært ved at se, at det skulle være det helt store problem for denne kasse, for den medlemskare, der flokkes i Statsbanepersonalets Sygekasse, omfatter jo nok i overvejende grad eller vel næsten udelukkende personer, som også oppebærer løn under sygdom.

Jeg skal dog ikke for mit vedkommende modsætte mig denne nydannelse i Statsbanepersonalets Sygekasse, fordi man — som anført i bemærkningerne til lovforslaget — mener at kunne bruge den i visse tilfælde; når andre har adgang til disse goder, er det efter vor opfattelse rimeligt, at også disse medlemmer har det.

Der er imidlertid en ting til, jeg gerne vil nævne, og det er, at man, trods forsøg på ligestilling, alligevel har opretholdt forskelle på visse områder. Det er noget, vi meget gerne vil have undersøgt i det udvalg, der forhåbentlig bliver nedsat, fordi man opretholder den bestemmelse i lovforslaget, at statsbanerne som hidtil skal betale kassens administrationsudgifter; det er nemlig efter vor opfattelse et spørgsmål, om det er rimeligt, at opretholde denne bestemmelse. Det er lidt svært at finde ud af, hvor stort et beløb det drejer sig om, men det fremgår

af sygeforsikringskommissionens betænkning, at der ved udgangen af 1957 i Statsbanepersonalets Sygekasse befandt sig godt og vel 41 000 medlemmer, og det ærede medlem hr. Waldemar Laursen har oplyst, at dette tal nu ligger omkring 45 000. Hvis man regner med den samme administrationsudgift for denne sygekasse, som man regner med i andre sygekasser, og tager administrationsudgiften pr. medlem i en sygekasse i en provinsby, viser det sig, at den ligger på 12-13 kr., og det vil altså sige, at vi her står over for, at statsbanerne betaler en administrationsudgift for denne sygekasse på godt og vel $\frac{1}{2}$ mill. kr. Jeg har forsøgt at få dette tal bekræftet, men det findes ikke direkte anført på finansloven, fordi det er inkluderet i den rubrik, der hedder velfærdsudgifter, og som figurerer på statsbanernes budget. Når man ifølge lovforslaget vil tilstræbe nøjagtig samme statsrefusion til denne sygekasse, som man giver andre sygekasser, og give adgang til de samme ydelser, så ville det vel være rimeligt, når man skal overveje spørgsmålet om ligestilling, at man ser lidt nærmere på dette spørgsmål.

Om jernbanelægernes frirejser på statsbanerne har jeg ikke mange bemærkninger at gøre. Dels må vi erkende, at visse særlige hensyn spiller ind vedrørende disse specielle forhold, dels ligger det jo i den almindelige sygekasselov således, at det ikke er sygekasserne, men kommunerne, der skal betale rejseudgifter for de almindelige læger.

Man vil altså ikke alene bevare denne sygekasse, man tager også det skridt, at man følger sygekassens ønsker op på den række områder, som jeg her har nævnt, og man foreslår indført en del principper i loven, som vi var imod, da man gennemførte den nye store sygekasselov. Jeg vil derfor gerne her ved lovforslagets første behandling sige, at vi ikke har taget beslutning om vor stillingtagen ved lovforslagets endelige behandling. Nu må vi i udvalget se, hvor langt vi kan komme frem,